

Dankbaarheid als offer – Psalm 50

Nou, wat heeft u met ze gedaan? Ik weet niet eens zo goed hoe mensen dat precies doen...of je dat alleen mondeling moet afspreken...of op een papier opschrijven, of meedelen aan anderen...of moet je het op de koelkast plakken met een magneet? U weet niet waar ik het over heb? De goede voornemens, natuurlijk...Ik hoef u denk ik niet te vertellen dat het vaak niet helemaal zo uitpakt, zoals mensen het zich voornemen. Het duurt soms maar enkele dagen, en dan zijn ze al niet meer van toepassing... Zou dit misschien niet daarmee te maken hebben, dat wij in veel te grote lijnen denken? Zelfs verslaafden maken geen grote beloften, maar alleen: just for today. Alleen voor vandaag. Kijk naar gisteren, en put daaruit kracht voor morgen.

Dit principe wordt ons voorgehouden in Psalm 50. – kijken naar het verleden, benoem de dingen waar je dankbaar voor bent...en spreek daaruit je voornemens, beloften uit voor de toekomst: *Psalm 50:14 Offer dank aan God en kom aan de Allerhoogste uw geloften na.* De psalm begint met het uitspreken dat heel de aarde, met al wat daarin is eigendom van de Heere is... vanaf vers 5 gaat deze God de mensen aanspreken die een verbond met Hem hebben. En tegen het einde van de psalm spreekt Hij tot mensen die zich niet aan dat verbond houden... Oftewel “goede en verkeerde religie”.

En even kort over dit woord, wat ik bewust gebruik: “religie”. Het lijkt in onze tijd wel een vloekwoord te zijn. Ook binnen de kerk. Hoot u dat wel eens? “Ik heb geen religie, maar relatie” Dat klopt wel...Voor je heil is een relatie met Christus een noodzaak...maar juist door deze relatie komt je religie...Want dat woord religie betekent letterlijk (uit het Latijnse woord 'religare'): vastbinden. Dus als je zegt een relatie te hebben met Christus...moet daar juist een verbintenis bij horen...een commitment...een verbond... - en dan wordt het al duidelijk: religie betekent dat je een verbond met God hebt. En dat is het verbond door het bloed van Christus, door genade alleen, door geloof alleen...

Psalm 50 spreekt over twee categorieën van religieuze mensen. Mensen voor wie het allemaal alleen maar schijn is, uitwendig religieuzen, die misschien wel de rituele handelingen doen, maar er niet naar leven. En mensen die God oprecht zoeken met hun offers...nou...zelfs zij moeten onderwezen worden. En daarom zijn die gedachten van het begin zo belangrijk: *Alles is eigendom van God.* Hij verlangt de dierenoffers die mensen Hem brengen niet omdat Hij ze nodig zou hebben...*Psalm 50:12 Als Ik honger had, Ik zou het u niet zeggen; want van Mij is de wereld en al wat zij bevat.* Hij verlangt niet de offerdieren, het bloed van stieren, bokken, vogels... – maar wat dan wel? Nou, dan staat er: Psalmen 50: 14 *Offer dank aan God en kom aan de Allerhoogste uw geloften na.* Dat is dus de godsdienst, de religie, die liefelijk is in Zijn ogen. Een godsdienst waarin de mens kijkt naar wat God voor Hem gedaan heeft, en daar dankbaar voor is...en vanuit deze dankbaarheid spreekt Hij: Heere...U bent goed...U bent trouw aan Uw beloften...ook al verdien ik dat niet...*wilt U mij Uw Geest schenken om wat ik beloof...om te leven zoals U wilt, te kunnen doen.*

Dit verbond wordt nieuw gemaakt door het bloed van Christus...dat is het volmaakte verbond. Maar de religieuze houding wat daarbij nodig is, is hetzelfde als hier in Psalm 50. Kijken naar wat God gedaan heeft voor jou door Zijn Zoon aan het kruishout als volmaakt offer te aanvaarden...en daar dankbaar voor te zijn. En daaruit dank kracht putten voor jouw eigen beloften.

Want wij zijn nu ook samen als mensen die vast ten minste een keer een belofte hebben afgelegd...voor het aangezicht van God én de gemeente. . Een belofte uitgesproken bij je belijdenis...een belofte uitgesproken bij je trouwdag...een belofte uitgesproken bij de doop...een belofte uitgesproken bij het aanvaarden van een ambt... - en wat is daarvan terecht gekomen? Wat is soms bij mensen proef...dat wanneer zij aangesproken worden door anderen op hun levenswandel, zij als antwoord krijgen: *bemoei je met je eigen dingen...het is mijn leven, en mijn keuzes...jij hoeft mij niet te vertellen hoe ik in mijn huwelijk moet leven...hoe ik mijn kinderen moet opvoeden...hoe ik in de gemeente moet leven...*Dan zou je als antwoord moeten geven: Nou...ik vertel je niet hoe je moet leven...jij hebt dat zelf gedaan. Je hebt het beloofd. Ik was erbij. Ik was in de kerk... - je hoefde niet per se een belofte te beamen, maar je koos ervoor om dat wel te doen. En dat heeft dus gevolgen. Dan ben je gebonden...door je eigen woord...dan heb je een “religie”...een verbond met God.

En wat dan? Nou...hoe kun je je daaraan houden? Niet door eigen kracht. Maar door te kijken naar het verleden, aanwijzen waar je dankbaar voor bent...je dank als offer brengen. En zo je beloften nakomen.

Als je deze dingen goed overlegt hebt...in je hart doordacht...en je ervan overtuigd bent, dat God aanwezig is geweest ook het afgelopen jaar – Dan heb je wat om op te bouwen...dan is dat toch een heerlijk fundament...een vaste rots om het komende jaar tegemoet te kijken. *Offer dan dank aan God, en kom aan de Allerhoogste uw geloften na.* AMEN